

Voor de kleuters

Het mooi-e plan-ne-tje

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Bommm, bommm, bommm... Wat is dat mid-den in de nacht?

Gep en Gert, de twee-ling-broer-tjes, zijn er wak-ker van ge-wor-den. Ze zit-ten recht-op in bed.

Wat is dat toch?

Daar is moe-der ge-luk-kig al op de slaap-ka-mer.

„Zijn jul-lie wak-ker ge-wor-den...? Ge-luk-kig Nieuw-jaar, jon-gens! Ho-ren jul-lie de klok-ken lui-den?”

O ja, 't zijn de klòk-ken. Heel in de ver-te wordt ook ge-scho-ten. En af en toe hoor je een knal. Dat is ze-ker een vuur-pijl of een voet-zoe-ker.

Met hun drie-tjes luis-te-ren ze tot het stil wordt.

„Zo,” zegt moe-der. „Ga nu maar gauw sla-pen. Mor-gen be-gint het nieu-we jaar.”

Gep en Gert krui-pen diep on-der de war-me de-kens. Brr, 't is koud. Het vriest, want de ijs-bloe-men staan op de rui-ten.

„Slaap jij al, Gert?”

„Nee...”

„Luis-ter eens, ik heb een mooi plan-ne-tje. Ik ga in het nieu-we jaar èrg mijn best doen, het héle jaar door.”

„Ik óók, ik doe mee. Kij-ken wie van ons twee-en het het langst vol-houdt?”

„Goed, mor-gen-och-tend be-gin-nen we.”

De vol-gen-de mor-gen staan Gep en Gert heel vroeg op.

St... va-der en moe-der sla-pen nog. Ze zijn heel laat naar bed ge-gaan. Heel stil-le-tjes glip-pen Gep en Gert langs de trap naar be-ne-den.

Wat gaan ze doen?

In de ka-mer is het vreemd stil. De klok zegt al-leen: Tik-tak, tik-tak...

„Ik zal de ta-fel dek-ken,” zegt Gep.

„Goed, dan ga ik thee zet-ten.”

Wat zijn ze druk in de weer, die twee. En wat zul-len va-der en moe-der op-kij-ken, als ze straks wak-ker wor-den!

Ziezo, de ta-fel is net-jes ge-dekt. Mes-sen, vork-jes, bo-ter-vloot-je, jam-pot... Gep is niets ver-ge-ten.

De thee is óók al ge-zet. Die staat on-der de thee-muts te trek-ken.

„Nu ga ik een kop-je thee op een blaad-je bo-ven bren-gen voor va-der en moe-der,” zegt Gep.

„Nee, dat doe ik wel. Ik heb de thee ge-zet.”

„Ja maar, ik heb het plan-ne-tje be-dacht.”

„Jij moet al-tijd de leuk-ste werk-jes doen.”

„Nie-tes.”

„Wel-les.”

„Wacht, ik zàl je...!”

„Kom maar op, jon-ge-tje.”

Klets, pats, klets, pats...

Op-eens, daar gaat de deur o-pen. Het is va-der! Hij is wak-ker ge-wor-den van het la-waai. Nu komt hij kij-ken, of er soms die-ven in huis zijn.

„Wat be-te-kent dat hier? Zeg, vech-ters-ba-zen, moe-ten jul-lie zó het nieu-we jaar be-gin-nen?”

De twee vech-ters-ba-zen kij-ken naar het vloer-kleed.

Daar is moe-der ook. Ze heeft gauw haar och-tend-ja-pon aan-ge-scho-ten.

„Gunst, wat is dat hier?” vraagt ze.

„We wil-den u ver-ras-sen...” snuft Gep.

„We wil-den ons best doen in het nieu-we jaar...” snikt Gert.

Moe-der be-grijpt het met-een. Ze kijkt ern-stig, maar het is toch net, of ze een heel klein beet-je lacht.

Het is erg moei-lijk om te doen, wat je van plan bent,” zegt ze, „la-ten we maar eens proe-ven of jul-lie lek-ke-re thee gezet heb-ben.”

Gep en Gert schui-ven gauw aan ta-fel. Ze heb-ben he-le-maal geen praat-jes meer.

Ze scha-men zich niet zo'n klein beet-je.

ZOEKPLAATJE

Waar is de vos?

Voor de kleuters

Am-ram vindt de Gro-te Mees-ter

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Am-ram woon-de met zijn va-der en zijn moe-der in een van de nau-we straat-jes van Je-ru-za-lem.

Het was maar zo'n klein huis, waar-in ze woon-den. Het had maar één ka-mer en heel smal-le ven-sters. Het dak was plat en de vloer was van ru-we ste-nen.

Het was al-tijd erg be-nauwd in huis. Daar-om droeg moe-der de klei-ne Am-ram el-ke dag naar bui-ten. Mis-schien werd hij daar wel sterk van.

Am-ram was zo'n jon-ge-tje. Zijn voet-jes kon-den hem niet eens dra-gen. Zijn oog-jes wa-ren ook zo zwak, dat hij haast niets kon zien. Hij zat maar zo'n beet-je met wat zand te spe-len. En ie-der-een had mee-lij met hem.

„Als de Gro-te Méés-ter maar eens voor-bij-kwam,” zei-den de men-sen. „Die zou de klei-ne jon-ge mis-schien wel be-ter kun-nen ma-ken.”

„Wie is de Gro-te Mees-ter?” vroeg moe-der.

„Wéét je dat niet? Dat is Je-zus im-mers! O-ver-al waar Hij komt, maakt Hij de zie-ken be-ter.”

Van af die dag ke-ken moe-der en Am-ram al-le-bei uit naar de Gro-te Mees-ter. En op een keer . . .

„Daar komt de Gro-te Mees-ter aan!” werd er ge-roe-pen.

Moe-der had net wa-ter ge-haald. Ze zette vlug haar kruik neer, beur-de Am-ram op en liep hard naar Je-zus.

Er ston-den al veel men-sen om Hem heen. En er wa-ren ook kin-de-ren bij Hem. Moe-der kon niet zo ge-mak-ke-lijk door de me-nig-te heen ko-men. Daar-om beur-de ze Am-ram héél hoog op, zo-dat de Gro-te Mees-ter hem zou zien.

Klei-ne Am-ram was al-tijd erg bang voor vreem-den. Maar toen de Gro-te Mees-ter Zijn hand op Am-ram's hoofd-je leg-de, glim-lach-te de klei-ne jon-ge.

Na die dag be-gon Am-ram hoe lan-ger hoe ster-

ker te wor-den. Zijn voet-jes wer-den zo ste-vig, dat hij er op kon lo-pen. En zijn oog-jes wer-den hel-der.

Moe-der en Am-ram wa-ren zo blij, zó blij. Als va-der van zijn werk thuis kwam, lie-pen ze hem sa-men te-ge-moet. En dan til-de va-der zijn jon-ge met een zwaai op zijn schou-der.

Wat zou-den ze graag de Gro-te Mees-ter een keer willen be-dan-ken voor Zijn goed-heid. Maar Hij kwam nooit meer voor-bij. Ze hoor-den wel veel o-ver Hem. Vreem-de din-ge, die ze niet kon-den be-grij-pen. De men-sen fluis-ter-den, dat men Hem ge-van-gen ne-men wil-de.

Ge-vàn-gen ne-men? Maar waar-om toch? Hij deed im-mers al-leen maar goed? Hij was im-mers al-tijd vrien-de-lijk?

Am-ram hoor-de het óók. Zijn don-ke-re o-gen fon-kel-den. Hij bal-de zijn klei-ne vuis-ten. O, hij zou voor de Gro-te Mees-ter wil-len vèch-ten. Hij was nu sterk ge-noeg! Hij zou Hem wil-len ver-de-di-gen.

Er kwa-men hoe lan-ger hoe meer ge-ruch-ten. De Gro-te Mees-ter wàs al ge-pakt! De sol-da-ten had-den Hem ge-gre-pen, ze had-den Hem 's nachts ge-van-gen ge-no-men in de hof van Geth-se-ma-né. Am-ram ken-de die hof heel goed, het was een tuin vol mooi-e o-lijf-bo-men.

Moe-der hoop-te nog, dat het niet wáár zou zijn.

Maar het was wèl waar. Toen moe-der en Am-ram te-rug kwa-men van de markt, raak-ten ze op-eens in een ge-drang. Er ging een troep sol-da-ten voor-bij. En in hun mid-den za-gen moe-der en Am-ram ie-mand, die een kruis droeg. Een ver-oor-deel-de, die ter dood ge-bracht moest wor-den.

Het was . . . de Gro-te Mees-ter. Hij zag er bleek en moe uit. Maar moe-der en Am-ram her-ken-den Hem tòch. Ze zou-den dat ge-zicht uit dúi-zen-den heb-ben her-kend.

Diep be-droefd gin-gen ze stil naar huis. Wat zou er nu met de Gro-te Mees-ter ge-beu-ren?

„Ze heb-ben Hem ge-dood,” zei va-der, toen hij thuis-kwam. En 's a-vonds wist hij nog méér. Hij had het in de stad ge-hoord.

„De Gro-te Mees-ter is dood. Ze heb-ben Hem in een graf ge-legd met 'n gro-te steen er voor. En er staan Ro-mein-se sol-da-ten bij het graf op wacht.”

Nu kon-den ze nóóit meer de Gro-te Mees-ter be-dan-ken. Het was te laat, voor ál-tijd te laat. Moe-der zou wel graag naar het graf van de Gro-te Mees-ter wil-len gaan kij-ken. Maar dat durf-de ze niet. Ze was bang voor die sol-da-ten.

Maar na de Sab-bath gin-gen ze tòch, moe-der en Am-ram. Ze had-den va-der be-loofd héél voor-zich-tig te zul-len zijn. Ze wil-den al-leen maar kij-ken, waar de Gro-te Mees-ter be-gra-ven was.

Treu-rig gin-gen ze op weg. Ze hoor-den de vo-gels niet zin-gen. En ze za-gen niet, hoe de bloe-men bloei-den. Ze dach-ten ál-door aan de Gro-te Mees-ter, die er niet meer wàs . . .

Daar, daar wàs het graf al. Maar vreemd, er wa-ren géén sol-da-ten bij. Er wa-ren al-leen men-

naar Els, die loopt tenminste keurig en rustig de school in."

Ja... maar anders is Els ook zo kalm niet. Nu is ze in de war en dáárom loopt ze zo stil naar binnen.

Nu pas dringt het tot haar door, dat ze een dievegge is. Al geeft Riet niet om het pruikje, het is en blijft toch van haar. Nu heeft ze haar liefste vriendinnetje bedrogen.

Els weet geen raad. — 's Avonds voor ze gaat slapen, verstopt ze het pruikje onder in haar boekenkastje. Niemand mag ooit weten, dat ze het heeft weggenomen. Ze wil het pruikje vergeten, maar kán het niet; een stem in haar hart fluistert: „Je hebt je vriendinnetje bedrogen Els, geef het pruikje terug." Els is er helemaal stil van geworden; alle blijdschap is uit haar hart verdwenen.

„Ben je ziek, Els, of is er wat anders?" vraagt moeder bezorgd. „Je bent zo stil de laatste dagen."

Els kijkt strak voor zich uit en zegt: „Er is heus niets moeder!" Ze durft het niet moeder te vertellen. O,

had ze maar nooit het pruikje weggenomen. „Ik ben een slecht kind," denkt ze.

En nu is het de zaterdag voor Pasen. Moeder heeft een heerlijk paasbrood gebakken. Hè, wat ruikt het lekker in huis. Elsjes broertjes draaien in de keuken om moeder heen en zeggen: „Fijn, morgen krijgen we krentebrood."

Maar Els merkt niets. — Daar belt Riet. „Dag Els," roept ze vrolijk. „Zullen we morgenochtend heel vroeg naar de kerk gaan en vragen of wij bloemen bij de zieken mogen brengen?"

Nu, elk jaar deed Els dat maar wat graag, maar nu heeft ze het gevoel of ze ook nog zieke mensen gaat bedriegen. Ze is immers helemaal niet blij. — „Ik heb er geen zin in Riet."

„Hè, doe niet zo gek, Els; ik kom je tóch halen hoor!"

En weg is Riet weer...

Nu is het paasmorgen... klokken luiden overal. De zon breekt door de wolken heen. Els heeft haar mooie jurk aan. In haar hand heeft ze een

heerlijk boeket ruikende mimosa, die heeft ze van moeder gekregen voor de zieken.

Riet heeft woord gehouden. Al heel vroeg komt ze Els halen. Ook zij heeft bloemen. Seringen met bloeiende katjes er tussendoor. Even bewonderen de meisjes elkaars bloemen en stappen dan in de ochtendzonschijn naar de kinderkerk.

Bijna alle kinderen hebben wat meegebracht voor de zieken. De bloemen worden gerangschikt in grote vazen. O, wat ziet het er nu feestelijk uit.

Riet geniet van al het mooie om haar heen en jubelend zingt ze mee:

„Ik zeg het allen, dat Hij leeft,
Dat Hij verzezen is
Dat Hij te midden van ons leeft,
En eeuwig bij ons is."

Ook Els zingt mee.

Daarna vertelt de leidster een paasverhaal en de woorden hiervan dringen diep tot haar door.

„Jezus leeft, wanneer alles in ons hart donker is, dan kan het blijde Licht van Hem ons weer gelukkig maken."

En dan opeens weet Els het. Dat Licht kan alleen maar helder schijnen in haar hart, als ze alles bekent aan Riet. O, ze kan haast niet meer wachten, tot de dienst afgelopen is.

Eindelijk worden dan de bloemen uitgedeeld. Els en Riet mogen ze brengen naar het Kinderziekenhuis. Maar wanneer de meisjes buiten zijn, zegt Els: „Sta even stil Riet, ik moet je wat zeggen."

Ze voelt dat het heel moeilijk is, iets te bekennen, maar Els overwint.

„Riet... ik heb je poppepruik gestolen, wil je het mij vergeven?"

Riet kijkt met haar grote bruine ogen haar vriendinnetje verbaasd aan.

Ze is met haar gedachten nog helemaal bij het paasfeest, maar nu dringt het tot haar door, waarom Els de laatste dagen zo stug deed en haar anders zo vriendelijk-stralende ogen zo verdrietig waren. Ze weet eerst niet goed, wat ze zeggen zal: boos worden, omdat Els haar bedroog. Even komt dat gevoel bij haar boven, maar op hetzelfde ogenblik is het ook weer weg, om plaats te maken voor het blijde Licht van Jezus.

Ze pakt stevig Elsjes arm en zegt alleen: „Natuurlijk wil ik je vergeven Els. Maar moeder had het zo druk om alles klaar te maken voor Pasen, dat we helemaal niet meer aan de pop gedacht hebben, maar ik zal vragen of moeder haar nu vlug in orde laat maken, dan kunnen we er samen prettig mee spelen."

O, wat is Els nu gelukkig. Ze heeft nu niets meer te verbergen voor Riet. Nog dezelfde dag brengt ze het pruikje terug. En 's avonds, als moeder haar toedekt, bekent Els het ook aan haar. Moeder is blij, dat ze het vertrouwen van haar dochtertje heeft herwonnen. Dit is dan wel het mooiste paasfeest geweest, dat Els in haar kinderjaren heeft meegemaakt.

De zand-man-ne-tjes

We ko-men met ons zak-je zand
heel zacht-jes aan-ge-lo-pen
en staan bij ie-der bed-je stil.
Zijn er nog oog-jes o-pen?

Je ziet ons in de sche-mer niet.
We ko-men in elk huis-je
op on-ze vilt-pan-tof-fel-tjes
zo zacht-jes als een muis-je.

En zijn er er-gens kin-de-ren,
die nog niet wil-len sla-pen?
Drie kor-rels uit een zak-je zand!
Kijk, kijk, ze gaan al ga-pen!

We fluis-te-ren ze gauw iets in,
waar-van ze dro-men mo-gen.
En, floep, gaan al-le luik-jes dicht
voor sla-pe-ri-ge o-gen.

Wat heb-ben we toch veel te doen!
We strooi-en maar heel vlug-jes.
En lang-zaam wordt ons zak-je licht
op on-ze moe-de rug-jes.

En zijn we strak-jes ein-de-lijk klaar,
en sla-pen al-le kind-jes,
dan gaan we gauw naar dro-men-land
te-rug op on-ze teen-tjes.

De laat-ste kor-rels zijn voor jou!
Al wrijf je met je hand-je,
je bent al bij-na in-ge-dut.
Slaap jij maar lek-ker, Jan-tje!

JO KALMIJN-SPIERENBURG

DE KIK-KER-KO-NING

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Oe-wááá, gaapt Kworre, de kikker.

Wat heb ik heer-lijk ge-sla-pen! De he-le win-ter door, diep weg-ge-kro-pen in de mod-der van de sloot.

Ik heb niets van de kou ge-voeld, hé-le-maal niets. En nu ben ik wak-ker ge-wor-den, want het is voor-jaar.

O, wat heb ik een hon-ger, mijn buik-je is zo leeg.

Hàp, daar heb ik al een vlieg.

Hàp, daar heb ik al een slak.

Hàp, hàp... Ik lust er wel tién.

Zie-zo, nu voel ik mij weer sterk. Ik ben ook de groot-ste kik-ker van de he-le sloot. Ik ben de kik-ker-ko-ning.

Zie je wel, hoe mooi groen ik ben? En zie je wel, hoe ik glans?

En kijk eens naar mijn ach-ter-po-ten. Die zijn heel lang en heel sterk. Daar kan ik een gro-te sprong mee ma-ken.

Ik spring met ge-mak van de kant van de sloot he-le-maal mid-den in het kroos. Ploemp! Zie je wel?

Ik kan ook het hard-ste kwa-ken van al-le kik-kers in de sloot. Kom maar eens luis-te-ren naar mij.

's A-vonds ga ik op een groot plom-pe-blad zit-ten mid-den in de sloot. En dan kwaak ik zo hard ik kan. Ie-der-een luis-tert dan naar mij.

's A-vonds is het zo stil, dan kun je me heel ver ho-ren: Kwor-re, kwar-re, brek-ker-de-krek...

Ie-der-een vindt het erg mooi. Be-hal-ve de boer. Die doet zijn raam dicht, om-dat hij niet sla-pen kan, de dom-oor.

Een heer-lijk le-ven-tje heb ik hier in de sloot.

Weet je, wat al-leen èrg jam-mer is?

In een struik heel dicht bij de sloot heeft een vo-gel zijn nest ge-bouwd. Een nach-te-gaal is het.

Die nach-te-gaal heeft een na-re ge-woon-te. Als al-le an-de-re vo-gels sla-pen met hun kop-je on-der hun veer-tjes ge-sto-ken, dan be-gint hij juist te zingen.

Tu-tu-tu--tu-re-lu-re-lu... zo klinkt het. Niet maar èven, neen, de hé-le a-vond door, tot héél laat, soms tot in de nacht.

Ik vind het af-schu-we-lijk le-lijk. Maar die dom-me boer vindt het nog mooi ook. Hij gaat op de bank voor zijn huis zit-ten en hij luis-tert héél stil.

Hoor, daar be-gint het weer: Tu-tu-tu..."

O, maar ik kan nog veel móó-i-er zin-gen. Ik ben toch de ko-ning van de kik-kers en ik kwaak im-mers het hardst van al-le kik-kers?

Wacht maar eens e-ven.

Kwor-re, kwar-re, brek-ker-de-krek...

Het schalt o-ver het wa-ter van de sloot. Het klinkt vèr o-ver het wei-land, hé-le-maal tot aan de o-ver-kant.

Dàt is pas zin-gen.

Ik zet mijn borst voor-uit en ik blaas mij op. Dan kan ik nòg har-der kwa-ken.

Klinkt het niet véél mooi-er dan dat ge-tu-re-luur van die ver-ve-len-de nach-te-gaal in het struik-je?

Maar op-eens... Wat is dàt? De boer wordt zo boos! Hij neemt een steen en gooit die zó-maar naar mij. Pàts, net naast mijn plom-pe-blad.

Wat bèn ik ge-schrok-ken! Maar ik houd me groot. Ik ben toch de kik-ker-ko-ning!

Met lan-ge sla-gen van mijn ster-ke ach-ter-po-ten zwem ik weg. Een heel eind.

Zo'n dom-me boer. Hij wéét niet wat mooi is.

Zie-zo, hier ben ik vei-lig, met mijn kop on-der het kroos. En ik kom pas te-rug, als die ver-ve-len-de nach-te-gaal met zijn tu-tu weg is.

ANTWOORDEN:

11. In het IJsselmeer ligt de Gouwzee (bij Marken).
12. In Zeist.
13. Flevo-meer.
14. Vloermat, deurmat, kokosmat.
15. Wordt geopend.
16. Abcoude.
17. Een school met kost en inwoning voor leerlingen.
18. Jonathan, Abinadab, Malchisua en Isboseth.
19. Merab en Michal.
20. De Pyreneeën.

NIEUWE VRAGEN — WIE WEEET HET?

21. Hoe heet de directeur van de K.L.M.?
22. Wie was Mefiboseth?
23. Noem twee bekende ontdekkingsreizigers van Midden-Afrika.
24. Van welke plant komt linnen?
25. Wat is het tegenovergestelde van: zwart; ijskoud; egoïst?
26. Hoe heetten Davids opperbevelhebbers?
27. Welke dag in het jaar heet Prinsjesdag?
28. Waar staat de Sint Bavo?
29. Waar vind je de Ridderzaal?
30. Bij welk getal is de uitkomst bij deling door 2 in vierde gedeelten precies 4?

GEEF NU!!

AAN UW RODE KRUIS

Kef-fie is erg waaks. Vêél te waaks. Want hij blâft niet al-leen. Als hij ie-mand niet ver-trouwt, dan bijt hij ook.

Een keer bijt hij ie-mand een gat in de broek. Wat is de schip-per boos. Want nu moet hij de broek be-ta-len.

JO KALMIJN-SPIERENBURG

geen vreem-den op het schip ko-men? Stel je voor, zul-ke vreem-de men-sen kun-nen wel eens ko-men ste-len! Ze zou-den mis-schien wel de klei-ne Aal-tje kun-nen mee-pak-ken.

„Als we weer in Hol-land zijn,” zegt de schip-per, „dan breng ik Kef-fie naar het a-syl. En dan neem ik een àn-de-re hond. Er moet een hond op het schip zijn. Maar Kef-fie is mij te vals.”

Kef-fie ver-staat niet, wat de baas zegt. Hij kwis-pelt maar eens met zijn pluim-staart. Hij kan het keffen toch niet la-ten. Maar als er weer ie-mand komt, die hij niet ver-trouwt, dan zal hij grom-men en zijn tan-den la-ten zien. Dat is be-ter dan in ie-mands broek bij-ten.

Kef-fie wil graag ge-hoor-zaam zijn. Maar hij moet toch op het schip pas-sen? En op de klei-ne Aal-tje? „Mor-gen gaan we naar huis,” zegt de schip-per.

De A-li-da Jo-han-na ligt nog één nacht aan de ka-de. Er is veel hout in-ge-la-den. Dat moet naar Hol-land ge-bracht wor-den.

Het is nacht.

De baas slaapt. En het vrouw-tje ook. De klei-ne Aal-tje slaapt met haar duim-pje in haar mond.

Al-leen Kef-fie is wak-ker. Hij past op het schip. Hoort hij daar iets? Het lijkt wel of er ie-mand o-ver de loop-plank schui-felt. Mid-den in de nacht, dat kàn toch niet?

Kef-fie spitst zijn o-ren. Hij hoort dui-de-lijk iets.

Kef-fie be-grijpt niet, waar-om de baas zo op hem bromt. Hij heeft toch goed op-ge-past? Hij moet toch zor-gen, dat er

Met-een stuift Kef-fie o-ver-eind. En hij keft en keft aan één stuk door. De schip-per schrikt wak-ker. Hij springt uit zijn bed en gaat gauw kij-ken. Hij ziet nog nèt een dief hard weg-lo-pen.

„Bes-te Kef-fie, bra-ve hond,” zegt de baas, „je hebt goed op-ge-past.”

Het is maar ge-luk-kig voor de dief, dat hij nog kon weg-ko-men. Als Kef-fie hem te pak-ken had ge-ke-gen, dan had hij hem vast ge-be-ten.

Kef-fie is zó waaks.

Hij moet al-leen le-ren, dat niet àl-le men-sen die-ven zijn.

Als de schip-per met de A-li-da Jo-han-na in Hol-land komt, brengt hij Kef-fie niét naar het a-syl. Neen hoor, hij wil Kef-fie niet mis-sen. Voor geen hon-dert gul-den. Want zo'n waak-se hond als Kef-fie is, krijgt hij mis-schien nooit weer.

Verkeersweg

Van Athene loopt hij naar Patras — daar zet de ferry-bootsdienst de reizigers over naar Brindisi aan de oostkust van Italië. Van Brindisi loopt de weg dwars door Italië naar Rome en Venetië. Vervolgens gaat hij langs Triëst, Belgrado, Saloniki, Istanboel, Ankara, naar Damascus. Voor de handel en het toerisme zal deze weg van grote betekenis zijn. Hij moet in 1961 gereed zijn.

J. P. de K.

Het Rattenvangershuis te Hameln aan de Wezer in Duitsland. Toeristen kunnen hier heerlijke gebakken ratten eten, maar dit zijn dan een soort koekgebakjes.

den twee kinderen... een meisje met haar broertje. Zij hadden de stoet niet kunnen bijhouden, waren een eind achteraan gekomen. En nu stonden zij buiten en zagen vóór zich het verdwijnen van hun kameraadjes binnen de wanden van de steenharde berg, waarin al hun makkertjes verdwenen waren, waarin het fluitspel verdofte en wegstierf...

★

Een ogenblik bleven de twee staan. Toen keerden zij naar de stad terug, om daar te vertellen, wat er gebeurd was...

Vol wanhoop en berouw zochten vaders en moeders naar hun kinderen — nergens werden zij gevonden. En ook de fluitspeler, wiens beloning hem onrechtmatig onthouden was, werd nimmermeer in Hameln gezien...

Voor de kleuters

Waar

„Wie gaat er nog één keer-tje mee in zee?” vraagt va-der.

„Ik, ik, ik...” roe-pen Piet en Joop en Ti-ne-ke.

„Niet te lang, va-der,” zegt moe-der.

„We moe-ten een beet-je vroeg naar huis. Als we bij-tijds e-ten, kun-nen we nog een a-vond-wan-deling langs het strand ma-ken.”

„Hè ja, mis-schien gaat de zee wel lich-ten. Dat is zo mooi.”

Hand in hand dra-ven ze weg. Ze dan-sen in de gol-ven. Ze la-ten het schuim o-ver hun rug spat-ten. Moe-der hoort ze in de ver-te la-chen. Ze zit heer-lijk rus-tig in haar strand-stoel met een zon-ne-bril op en een boek op haar schoot.

Klei-ne Greet-je zit in een zand-kuil koek-jes te bak-ken. Ze heeft er al een he-le rij. Lek-ke-re koek-jes van zand met een mooi wit schelp-je er bo-ven op. „Een boel koek-jes, hè mam?” bab-belt Greet-je.

Er komt geen ant-woord uit de strand-stoel. Moe-der heeft het boek la-ten val-len. Haar o-gen zijn dicht-ge-val-len. Ssst, moe-der slaapt.

Greet-je heeft nu wel koek-jes ge-noeg. Hè, ze be-gint óók al zo sla-pe-rig te wor-den. Dat komt door de warm-te.

Wacht, Greet-je gaat óók in een strand-stoel zit-ten, nèt als moe-der. Kijk, daar is een le-ge.

Maar Greet-je zit nog geen mi-nuut-je in de stoel, of ze wipt er al weer uit. Die las-ti-ge zon schijnt net in haar o-gen.

Daar is nog een le-ge strand-stoel. Die zal Greet-je er vóór schui-ven. Hè, wat is dat zwaar. Greet-je duwt en duwt. De twee stoe-len staan te-gen el-kaar aan. Leuk, net een huis-je...

Greet-je kruipt in het huis-je. Zo, nu kan de zon niet bij haar ko-men. Al-leen nog maar door een kier-tje.

Greet-je kan in haar huis-je de zee ho-ren rui-sen. Haar duim-pje gaat in haar mond-je. En haar oog-jes val-len dicht.

Na een poos-je ko-men va-der en Piet en Joop en Ti-ne-ke te-rug. Wat heb-ben ze een pret ge-had in het wa-ter! Er is toch niets fij-ners dan een va-kan-tie aan zee.

„Hé, kijk eens, moe-der sláápt.”

Maar moe-der is al wak-ker. Ze wrijft haar o-gen uit. Maar... waar is Greet-je? Daar-net zat ze nog zoet koek-jes te bak-ken. Haar schep-je en haar vorm-pjes lig-gen nog bij de kuil.

„Gréét-je, Gréét-je,” roe-pen ze al-le-maal. Maar Greet-je is ner-gens. Niet bij de tent-jes, niet bij de bad-man en niet bij het kraam-pje, waar je li-mo-na-de kunt ko-pen.

„Gréét-je, Gréét-je...”

Vrien-de-lij-ke men-sen hel-pen mee zoe-ken. Mis-

schien is ze de bou-le-ward op-ge-lo-pen. Mis-schien is ze langs het strand ge-gaan tot bij de vuur-to-ren. Moe-der is ang-stig. Ze loopt maar heen en weer. En ze roept al-door: „Gréét-je.” Het wordt al laat, de vloed komt al op. Veel men-sen gaan al naar huis om te e-ten.

Het wa-ter komt ho-ger en ho-ger. De bad-man sjouwt de stoe-len één voor één weg. Er staan er nog maar twee, dicht te-gen el-kaar aan. En dáár... in de laat-ste stoel zit Greet-je! Met een rood kleur-tje van het sla-pen!

Greet-je?

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

Wat is moe-der blij. En wat is ze dank-baar. Greet-je heeft mis-schien wel een uur ge-sla-pen.

Ze zal nu van-a-vond geen slaap meer heb-ben. Mooi, dan mag ze mee naar het lich-ten van de zee kij-ken!

„Ze zal zo moe wor-den,” zegt moe-der.

„O, dat hin-dert niet, dan mag ze op mijn schou-der zit-ten, hè Prull!”

Nu, dat wil Greet-je well!

„Jon-gens, je rom-mel bij el-kaar pak-ken. En een, twee, drie naar huis. Ik denk, dat jul-lie wel een bo-ter-ham zul-len lus-ten,” zegt moe-der.

„Ik lust er wel dui-zend,” roept Piet. „Doen wie het eer-ste bo-ven aan het trap-je is?”

En wèg stuift het he-le stel.

Goede manieren

GOED GEDRAG BUITEN DE DEUR

Ja, zul je zeggen, ik wil me wel behoorlijk gedragen, maar ik weet niet hoe het altijd precies hoort.

Vroeger, en dat weten je ouders en zeker je grootouders wel, kreeg je vóór dat je ergens heen ging een hele reeks vermaningen mee, zo van: en denk er om dat je je netjes gedraagt en dat je met twee woorden spreekt en dat je je voeten veegt en dat je rechtop zit en dat je als je binnen bent je jasje los hebt en buiten dicht en nog een heleboel dingen meer.

Tegenwoordig wordt dat niet meer zo gedaan, men is wel wat ruimer in z'n opvattingen geworden en de hoofdzaak is nu vooral, dat je oprecht bent en iemand eerlijk in de ogen kan zien.

Het is vanzelfsprekend, dat je met twee woorden spreekt, dus: ja mijnheer of nee mevrouw, alstublieft tante, dank u wel, oom.

Maar dat doe je niet alleen als je ergens anders bent, doch thuis zal het toch ook wel gebeuren!

Je snauwt je moeder toch ook niet af met ja of nee en je geeft je vader toch ook niet iets aan met alleen maar het woordje: „hier” of „pak an”.

Een vlotte jongen of meisje gaan al die dingen vanzelf wel goed af. Maar zij die graag wel eens fluisteren in het bijzijn van anderen, zullen ook in andere dingen wel verkeerd doen.

Daarom is een van de eerste beginselen van goede manieren:

Gedraag je eerlijk en oprecht; fluister niet!

Hersens Gymnastiek

(Oplossingen van blz. 88)

1. De weldoener

Er waren 1 man, 5 vrouwen en 14 kinderen.

$$1 \times 30 \text{ cent} = 30 \text{ cent}$$

$$5 \times 20 \text{ cent} = 100 \text{ cent}$$

$$14 \times 5 \text{ cent} = 70 \text{ cent}$$

Totaal 200 cent

2. Hoeveel hazen

De man had 33 hazen geschoten.

3. Denksport

Reken maar na:

Zestien mannen en vier vrouwen.

$$16 = 4 \times 4; 16 - 4 = 2 \times (4 + 2).$$

NIEUWE VRAAGSTUKKEN

4. Het ganzen-vraagstuk

Twee boerinnen stapten samen naar de markt om ganzen te verkopen. Op een zeker ogenblik zei Kee tot Trijn: „Geef mij een gans van jou, dan heb ik er dubbel zoveel als jij.”

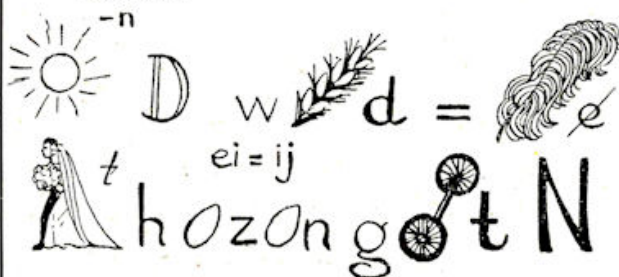
„Ik zie niet in, waarom ik dat zou doen,” zei Trijn tot Kee. „Weet je wat, geef mij er een van jou, dan hebben we er allebei even veel.” Dat wilde Kee niet doen en dus liepen ze, maar met haar eigen ganzen verder. En nu moeten jullie eens uitrekenen, met hoeveel ganzen iedere boerin naar de markt was gegaan.

5. Rekenkunde

Als we de helft van een zeker getal, met het derde deel van datzelfde getal vermenigvuldigen, krijgen we als uitkomst 600. Wat is dat bewuste getal?

6. Rebus

En nu tot besluit de onderstaande rebus eens vlug lezen:

Het is zo stil in huis . . .

door JO KALMIJN-SPIERENBURG

Wat is het stil in huis...

De klok zegt: tik-tak, tik-tak. En in de keu-ken gaat het: krr, krr. Dat doet de kof-fie-mo-len.

Ver-der is het héél stil.

Dat komt, door-dat het baas-je weg is. Hij is de deur uit-ge-gaan met een tas in zijn hand, een brui-ne, splin-ter-nieu-we tas.

Ik be-gon blij te blaf-fen; ik dacht, dat ik méé mocht. Ik mag ál-tijd mee, als het baas-je uit-gaat.

Maar het baas-je zei: „Af Bob-bie.”

Ik loop heen en weer door de ka-mer en ik jank heel zacht-jes. Wist ik maar, waar het baas-je heen is ge-gaan.

De klok weet het niet. En de kof-fie-mo-len ook niet. Mis-schien weet moe-der het. Maar moe-der is ook al zo vreemd stil.

Ik be-grijp er niets van.

Kijk, daar ligt het speel-goed van het baas-je. Ik snuf-fel er eens ver-drie-tig aan.

Hoe kan het baas-je nu zon-der mij weg-gaan? We doen toch ál-tijd ál-les sá-men. We ra-vot-ten sá-men in de tuin. We zit-ten sá-men voor het raam te kij-ken, als het re-gent. We doen sá-men bood-schap-pen in het win-kel-tje om de hoek.

En dan op-eens zegt het baas-je op een keer: „Af, Bob-bie!”

O, wat heb ik een ver-driet, ècht ver-driet. Ik ga lang-uit op de vloer lig-gen met mijn neus op mijn voor-po-ten. Zo kan ik scherp luis-te-ren, of ik soms de voet-stap-pen van mijn baas-je hoor.

Sst, is hij daar?

Ik spring met-één o-ver-eind. Mijn po-ten tril-len, zo ze-nuw-ach-tig ben ik. Maar och, ik hoor het al. Het is de groen-ten-man! Soms mo-gen we wel eens een eind-je op zijn wa-ge-n mee-rij-den, mijn baas-je en ik. Dan zit-ten we heel hoog op de bok. Ik vind het ei-gen-lijk een beet-je grie-ze-lig. Maar als mijn baas-je er bij is, durf ik ál-les.

Sst, is daar wéér ie-mand?

Ik spits mijn o-ren. Mis-schien is het nú het baas-je. Wéér mis, het is de bak-ker!

Soms krij-gen we een kren-ten-bol van de bak-ker, mijn baas-je en ik. Die eten we sa-men op. Ik lust niet eens zo graag een kren-ten-bol. Ik lust lie-ver kluif-jes van de sla-ger of vel-le-tjes van de worst. Maar ik eet tòch een stuk-je van de kren-ten-bol op. Het is zo ge-zel-lig om sa-men iets op te e-ten.

Sst, ik hoor wéér iets aan de voor-deur... Nú zal het vast mijn baas-je zijn. Ik snuf-fel aan de kier van de ka-mer-deur. Ik snuif héél diep. En dan wéét ik het al. Het is het baas-je wéér niet. Het is de melk-boer!

Soms maakt de melk-boer grap-jes. Hij zegt: ksst.

En dan doet hij nèt, of hij mij pak-ken wil.

O, ik weet best, dat het maar een spel-le-tje is. Maar ik be-gin boos te grom-men, want dan moet mijn baas-je lach-en. En als mijn baas-je lacht, heb ik óók ple-zier. We doen ál-tijd ál-les sa-men, weet je.

O foei, wat is het toch a-ke-lig stil in de ka-mer. Ik word zo moe van dat wach-ten. Het duurt zo

héél erg lang...

Het is net of de klok hoe lan-ger hoe zach-ter gaat tik-ken. Tik-tak, tik-tak... Heel ver weg klinkt het... Neen, ik mag niet in slaap va-

len, dan kan ik niet meer luis-te-ren of mijn baas-je thuis komt.

O, wat is dát? Ik schrik op-eens!

De deur zwaait wa-ge-wijd o-pen. Het is moe-der! Ze heeft haar keu-ken-schort af-gedaan. En ze kijkt zo blij.

„Ga je méé, Bob-bie?” zegt ze, „ga je mee het báás-je uit school ha-len?”

Ik weet niet wat een school is. Het kan me ook geen zier sche-len. Méé! Dat woord-je heb ik héél goed ver-staan. En: báás-je ha-len! Of ik weet, wat dat be-te-kent!

Ik sta al klaar bij de deur. Ik wring me langs moe-der. Zo’n haast heb ik. Hard blaf-fend hol ik naar bui-ten.

„Wóéf, wóéf, kòm dan toch, loop dan toch een beet-je har-der, moe-der, kun je geen spron-gen ne-men net als ik? We gaan im-mers het báás-je ha-len!

O, wat ben ik blij! Ik ben door het dol-le heen. Ik stuif een heil eind voor-uit. Mijn staart wap-pert. Mijn o-ren flap-pe-ren. Bij het hoek-je van de straat sta ik stil. Wel-ke kant gaan we uit? E-ven op-let-ten...

En dan op-eens...

„Bòb-bie, Bòb-bie...”

Dáár is mijn baas-je! Hij waait in de ver-te met zijn tas, met die nieu-we, brui-ne tas. En ik be-gin te rën-nen...

Ik spring zó woest te-gen hem op, dat hij bij-na om-rolt. Ik doe een heel ho-ge sprong. Ik geef hem gauw een lik. Net op zijn neus... O, ik weet het wel, dat mág ei-gen-lijk niet. Maar ik ben ook zo blij, dat ik niet meer weet, wat ik doen moet.

Kòm maar, baas-je, ga nu maar gáúw mee.

Dáár gaan we, met ons drie-tjes. Mijn baas-je loopt tussen ons in. Ik loop heel dicht bij hem. Ik pas op hem. En ik pas op die nieu-we, brui-ne tas.

Kom maar gauw, baas-je, als we thuis zijn, gaan we fijn sa-men spe-len. Jij bent véél lie-ver thuis dan in die a-ke-li-ge school, dat be-grijp ik best.

Kom maar gáúw mee...

NIET OVERGESCHREVEN!

Onderwijzer: „Dit opstel over „Onze Hond” is woord voor woord hetzelfde als dat van je broer.”

Henk: „Ja meneer — eh natuurlijk; ’t gaat over dezelfde hond!”

Voor de kleuters

Het blaad-je dat niet op reis durf-de gaan . . .

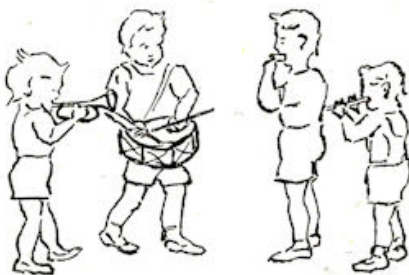
door JO KALMIJN-SPIERENBURG

„Wie gaat er met me mee op reis?” roept de wind.
 „Ik, ik, ik,” rit-se-len de blaad-jes aan de boom.
 De zo-mer is voor-bij. De blaad-jes be-gin-nen al een beet-je dor te wor-den. Ze zijn mooi geel en bruin en rood. En ze zijn zo dun als een pa-pier-tje. Maar ze zijn nog vro-lijk ge-noeg! En ze wil-len maar wát graag iets van de we-reld zien, voor het win-ter wordt. Een blaad-je houdt zich stil. Het ver-stopt zich een beet-je ach-ter de an-de-ren, dat de wind het niet zal zien. Het durft niet mee, hoor! De wind is zo wild. Die kan zo hard bla-zen. Als hij be-gint te stoei-en, weet hij niet meer van op-hou-den. Neen, het blaad-je laat zich niet o-ver-ha-len. Het blijft stil-le-tjes waar het is.
 De we-reld is zo ver en zo vreemd. Wie weet, waar je te-recht komt. Hier op dit plek-je ach-ter de schuur is al-les zo be-kend en zo ver-trouwd. Hier heeft het blaad-je zijn vriend-jes: de zwa-lu-wen in de dak-goot en de zon-ne-bloe-men bij de schut-ting.

Het blaad-je is er ze-ker van, dat het heim-wee zou krij-gen als het op reis ging.
 „Op-ge-past,” roept de wind, „Zijn jul-lie al-le-maal klaar voor de reis?”
 „Ja, ja, ja,” jui-chen de blaad-jes.
 „Daar gáán we dan, steel-tjes al-le-maal te-ge-lijk los-la-ten. Een... twee... drié!”
 La-chend la-ten de blaad-jes los. De wind geeft ze een duw-tje. Hij blaast ze om-hoog. Hij wer-velt ze in het rond.
 „Kom mee, kom mee,” roe-pen ze nog.
 Maar het blaad-je denkt er niet o-ver. Het houdt zich ste-vig vast aan zijn tak. Hè, dat is goed af-ge-lo-pen. De wind is weg. En het wordt heer-lijk stil. De an-de-re blaad-jes zijn al een eind ver. Ze dan-sen hoog bo-ven de hui-zen, ze zwie-ren o-ver de ak-kers en de wei-den, al-maar ver-der, al-maar ver-der de wij-de we-reld in.

Ze heb-ben nooit ge-we-ten, dat er zó-veel te zien was in die wij-de we-reld. Sche-pen en mo-lens en heu-vels en bos-sen!
 De lucht is blauw en de zon schijnt nog. Wat een feest om zo sa-men door de lucht te zwe-ven, zo licht en zo vrij als de vo-gel-tjes.

toen moeder
 even weg
 was

CHR. M. VAN LEIJENHORST

Pietje heeft een mooie trom;
 Speelt zo lustig „rom-bom-bom”.
 En zijn kleine vriendje Fred
 Heeft een blinkende trompet.
 Daar komt Jan, die speelt weldra,
 Op zijn mondharmonika.
 Zo doet elk van hen zijn best
 In het vrolijke orkest.

Robbie heeft een nieuwe fluit
 Met een hard en vol geluid.
 Hij is maar een kleine man,
 Kent er nog heel weinig van.
 Maar ook hij doet dapper mee.
 Ieder heeft nu schik voor twee
 Bij elkaar in Pietjes huis,
 Want zijn moeder is niet thuis.

Zij moest om een boodschap gaan.
 Dit stond Pietje heel goed aan.
 Nu de jongens bij elkaar
 En dan lustig spelen maar!
 Ret-tet-tet-tuut-tuut-bom-bom.
 Totdat moeder komt weerom.
 Dan is 't spel heel gauw gedaan
 En moet elk naar huis toe gaan.

En wat zijn de blaad-jes nieuws-gie-rig, waar ze wel te-recht zul-len ko-men! De wind wil het niet ver-klap-pen. Die lacht maar, als ze het hem vra-gen. En hij zegt ge-heim-zin-nig: „Het is een ver-ras-sing!” Het blaad-je, dat te bang was om mee op reis te gaan, is al-leen ach-ter-ge-ble-ven. Heer-lijk rus-tig, denkt het. Geen ge-zeur van de wind. Geen ge-bab-bel van de an-de-re blaad-jes. Fijn, hoor.

Maar na een poos-je wordt het toch wel on-ge-zel-ig in de le-ge boom.

De zwa-lu-wen zijn óók al naar het Zui-den ver-trok-ken. En de zon-ne-bloe-men ra-ken uit-ge-bloed. Een en-ke-le keer komt er nog eens 'n mees-je van de zon-ne-bloe-men-zaad-jes snoe-pen. En dan is dat óók voor-bij.

Tsie, tsie, zegt het mees-je en het wipt weg o-ver de schut-ting.

En als het na-jaar komt, hangt het ban-ge blaad-je nog al-tijd in de ka-le boom. Het hangt daar in de re-gen en in de mist.

Wat wordt het oud. En wat wordt het zwak. Het voelt zich haast te moe om zich nog lan-ger met zijn steel-tje vast te hou-den.

Op een keer valt het zo-maar naar be-ne-den.

„Kom maar hier, klei-ne dom-oor,” zegt de mod-der goed-har-tig, „ik zal je toe-dek-ken.”

„Dank je wel,” fluis-tert het blaad-je, „ik heb zo'n slaap, wel-te-rus-ten...”

Zo krijgt dat dom-me blaad-je niets meer te zien van al-les, wat er in de wij-de we-reld te zien is.

Tja, dat kòmt er van, als je zo'n ban-gerd bent!

Assepoester

door H. te Merwe

Natuurlijk heb je allemaal wel eens van Assepoester gehoord. En je weet, wie daar mee bedoeld wordt: het meisje dat thuis het nederigste en minste werk moest doen en eigenlijk zowat het huissloofje was.

Hoe ze aan haar naam gekomen is? Poesten is een heel oud woord dat blazen betekent. Nu hadden onze voorouders vroeger geen kachels, laat staan vulhaarden of centrale verwarming. Onder een brede schouw op de vuurplaat werd een hout- of turfvuur gestookt om uit het vertrek zo goed mogelijk de koude te verdrijven. Natuurlijk kon dat vuur de nacht door niet blijven branden! Tegen de avond werden de gloeiende sintels met een laag as bedekt en 's morgens moest dat „ingerekende” of „ondergerekende” vuur weer worden aangeblazen.

Dat was een tamelijk stoffig werkje, door de eenvoudigste van de dienstbaren of van de huisgenoten verricht. — Daar heb je nu de naam Assepoester.

Hersens Gymnastiek

(Oplossingen van blz. 127)

7. De bergbestijgers

~~Daar de twee vrienden alle twee per minuut~~ 6 meter stegen, kwamen ze tegelijk bovenaan. Want we hebben niet gezegd, dat ze 6 meter van de af te leggen weg per minuut liepen, doch we hadden het alleen over 6 meter hoger komen. Zijn er onder jullie, die zich hebben laten foppen?

8. Hoe oud was de juffrouw?

De juffrouw was 42 jaar. Haar moeder dus 62. Vermenigvuldigt men die twee getallen dan krijgt men tot uitkomst 2604. Telt men de twee getallen op, dan is de uitkomst: 104. Zodat de eerste uitkomst precies 2500 meer is.

9. Een vreemde deling

Om hetzelfde quotiënt te krijgen, telt men de drie delers (3, 6 en 9) bij elkaar op en deelt het getal 7890 door de som (dus 18). Het quotiënt (de uitkomst) is dan $438\frac{1}{3}$. Vermenigvuldig dit verkregen getal met 3, 6 en 9 en de drie producten geven het aantal appels aan, waaruit elk hoopje moet bestaan:

$$438\frac{1}{3} \times 3 = 1315$$

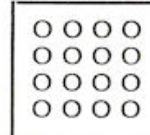
$$438\frac{1}{3} \times 6 = 2630$$

$$438\frac{1}{3} \times 9 = 3945$$

7890

NIEUWE VRAAGSTUKKEN

10. Knopen-puzzel

Jullie zien hier zestien knopen, in 4 rijen van 4 gelegd. Wie ziet er kans 4 knopen weg te nemen en dan toch nog 4 rijen van 4 knopen over te houden?

11. De laatste appels

Een vrouw stond met appels op de markt. Ze hield tenslotte enkele appels over, die ze verdeelde onder haar drie kleinkinderen. — Wim kreeg de helft van haar appels plus één. Tom kreeg de helft van wat er toen overbleef plus één. Jan kreeg de helft van wat er toen overbleef plus één. Toen had ze geen enkele appel meer over. Hoeveel appels had ze toen zij begon te verdelen?

12. De herder en zijn schapen

Men vroeg aan een herder hoe groot zijn kudde was en de man antwoordde, dat hij het niet precies kon zeggen. Wel wist hij dat hij er altijd een overhield of hij nu met twee, drie, vier, vijf of zes tegelijk telde. Telde hij ze echter met zeven tegelijk, dan hield hij niets over. Wat is het kleinste aantal schapen, dat aan bovengenoemde voorwaarden voldoet?

Voor de kleuters

Wat zit er in de schoorsteen

door

JO KALMIJN-
SPIERENBURG

Doet-je is de klein-ste van de ka-bou-ters. En... de dom-ste. Héús waar!
 Als Doet-je in de pap moet roe-ren, dan laat hij er de le-pel in-val-len.
 Als hij een bood-schap moet doen, ver-liest hij on-der-weg zijn cent-jes.
 En als hij in het bos hout gaat hak-ken, slaat hij op zijn duim.
 Gaat er iets ver-keerd bij de ka-bou-ters, dan zegt ie-der-een met-een: „O, dat heeft Doet-je na-tuur-lijk weer ge-daan!!!
 Je be-grijpt, dat Doet-je dat hé-le-maal niet leuk vindt. Aan ta-fel wordt die ar-me Doet-je ook tel-kens uit-ge-la-chen, als hij weer iets doms doet. En dan wordt hij zo ver-le-gen, dat hij wel on-der de ta-fel zou wil-len weg-kruip-en.
 Hé, denkt Doet-je soms, ik zou wel eens iets heel, heel flinks wil-len doen. Maar dat lukt nooit.

„Brrr,” zeg-gen de ka-bou-ters op een keer, „wat is het guur weer van-daag. Echt herfst-weer-tje. Hoor die wind eens om ons huis-je loei-en! Kom, we gaan gauw hout hak-ken in het bos. En dan sto-ken we een lek-ker vuur-tje in de kachel.”
 Op een rij-tje ach-ter el-kaar gaan de ka-bou-ters naar het bos. En ach-ter-aan komt Doet-je.
 Ter-wijl zijn vriend-jes hout hak-ken, doet hij de blok-ken in de mand.
 Vro-lijk zin-gend gaan de ka-bou-ters naar huis. Het pun-tje van hun neus is vuur-rood van de kou. Maar, wacht maar! Als ze thuis zijn, ma-ken ze gauw een vuur-tje.
 Maar wat is dat vreemd! Het hout knet-tert en vlamt wel. Maar de rook wil niet door de schoor-steen. Het ka-mer-tje staat al gauw vol rook. De ka-bou-ters moe-ten er van nie-zen en proes-ten.
 Hat-sjie, hat-sjie, wat ver-ve-lend, de schoor-steen zit ver-stopt. Wat nú te doen. In héél ka-bou-ter-land woont geen en-ke-le schoor-steen-ve-ger.
 Dan moe-ten de ka-bou-ters zèlf de schoor-steen maar ve-gen. Ze prik-ken eens met een stro-tje in de schoor-steen. Daar moet je nu niet om lach-en.

Zo'n ka-bou-ter-schoor-steen is maar een heel nauw ko-ker-tje.
 Het prik-ken helpt niet. Dus moe-ten ze iets an-ders be-den-ken.
 De ka-bou-ters la-ten een spar-ap-pel aan een touw-tje in de schoor-steen zak-ken. Die ha-len ze flink op en neer. Maar ook dát helpt geen zier.
 Ja, wat nu? Met hun hand aan hun voor-hoofd pein-zen de ka-bou-ters heel lang.
 En op-eens... Is dat Doet-je? Ja hoor, Doet-je heeft een plan-ne-tje be-dacht, een heel slim plan-ne-tje.
 Met zijn piep-stem-me-tje zegt hij: „Ik zal wel eens in de schoor-steen krui-pen. Ik ben tòch zo klein en zo dun.”

„Durf je dat heus?” vra-gen ze.

„Ik wel,” zegt Doet-je.

Eerst zet hij zijn zon-ne-bril op. Voor het stof zie je. En dan kruipt hij wer-ke-lijk de schoor-steen in.

Poef, daar komt de rom-mel al naar be-ne-den val-len. Wat la-chen de ka-bou-ters Er was een pol-le-tje mos in de schoor-steen ge-waaid!

Doet-je is zo zwart als een tor, als hij uit de schoor-steen komt. Het roet zit in zijn neus. Maar dat hin-dert niet. Er is wa-ter en

Weet je het al

Kabouter Puntmuts liep een keer in Droomland door de regen en mopperde: — „Bah, wat een weer. Daar kan ik heel slecht tegen.” — De regen zong: — „Ik plas je nat!” — En Puntmuts zei: — „Het is me wat: zo'n aak'lig kletsnat-regenbad. Mijn baard druipt en mijn muts hangt slap en o, mijn buisje trekt zo krap. Het is vervelend in die regen nee hoor, ik kan er maar slecht tegen.” —

zeep ge-noeg in de we-reld. Na een poos-je brandt de ka-chel heer-lijk. En het wordt ge-zel-lijk in het ka-bou-ter-huisje. De ta-fel is ge-dekt. En de soep is gaar.

Doet-je heeft zich fris ge-was-sen. En hij heeft een scho-ne kiel aan-ge-trok-ken.

Het bes-te plaats-je aan ta-fel is voor Doet-je. En hij krijgt het vol-ste bord soep. Dat heeft hij heus wel ver-diend.

★

Van die dag af lacht nie-mand Doet-je meer uit. Doet-je is geen doet-je meer. Daar-om moet hij maar een an-de-re naam heb-ben.

Doet-je heet voort-aan A-lex-an-der. Is dat geen prach-ti-ge naam voor zo'n klei-ne ka-bou-ter?

A-lex-an-der is zó trots op zijn nieu-we naam, dat hij erg op-past om niet meer dom te doen.

VASTE PLANTEN

Toen kocht hij vlug een paraplu en peinsde: — „O, wie maakt me wat? Laat rollen maar die druppels nu. Ik word gelukkig minder nat.” — Maar o, de regen zag al gauw die paraplu en zong: — „Wat nou? Ik houd niet van zo'n zwart geval, dat al mijn druppels keren zal. Ik haal m'n vriendje Wind Hu-hu, die blaast wel weg die paraplu.” — Maar Puntmuts lachte om de regen en riep: — „Nou kan ik er wel tegen!” —

★

Maar Windje Hú-hu kwam er aan en blies hard in de paraplu. Kabouter Puntmuts bleef niét staan! De regen zong: — „Ik heb je nul” — Hoe het kabouter-tje ook proestte, en hóe hij nieste, kuchte, hoestte: Puntmuts zweefde in een boog naar de wolken, ver omhoog. Maar plots'ling werd hij reuze-blij. En weet je wel wat hij toen zei? — „O, windje, zeil me maar omhoog, want óp de wolken is het . . . dróóg!! Ik, als kabouter, kan niet tegen al die gutsen, koude regen. En boven de wolken is het fijn in al die warme zonne-schijn.” —

★

Zó komt het, dat je in je dromen, Puntmuts nóóit kunt tegenkomen. Soms kun je hem wel eens zien staan, want . . . hij is 't ventje op de maan!

M. W. H. DE WEERD

Van vaste planten kun je eigenlijk in elke tuin veel plezier hebben. Ze vragen ook niet veel zorg en van de meeste soorten krijg je een massa bloemen.

Nu is het een goede tijd om allerlei soorten vaste of overblijvende tuinplanten te poten. Zorg er voor dat de grond goed los wordt gespit en dat het plantgat niet alleen voldoende diep, doch ook breed genoeg is. Zorg er verder voor, dat de wortels direkt bij het poten niet in allerlei bochten in de grond gedrongen worden. In dat geval komt er niet veel van terecht. Bij het poten dient de grond tussen de wortels ook goed vastgedrukt te worden.

Niet alle vaste of overblijvende planten kunnen als winterhard beschouwd worden. Als je twijfelt is het misschien maar beter, om alle soorten, die nu gepoot worden, met een dun laagje molm af te dekken.

Het is nu ook nog een goede tijd voor het aanplanten van allerlei soorten herfstasters. Die kan men tegenwoordig ook al in verschillende kleuren bestellen. Vergeet niet dat tulpenbollen nu nog gepoot kunnen worden; die voldoen uitstekend in elke tuin.

Ze moeten echter in verse grond gepoot worden. Verse grond wil zeggen: ze moeten niet op een plaats gepoot worden, waar ze verleden jaar ook al groeiden. Als dat niet te voorkomen is, kan men maar beter dat perk tot op een diepte van ongeveer dertig centimeter uitgraven en daarna wordt er verse aarde voor in de plaats gebracht.

G. Kromdijk

DE KERST-DOOS

door JO KALMIJN-SPIERENBURG

Mid-den in de ka-mer staat een gro-te doos. Daar stopt moe-der van al-les in: dik-ke klu-wens wol, blik-jes melk en al-ler-lei war-me klee-r-tjes.

Ma-rij-ke staat er met haar neus-je bo-ven-op. Ze wil al-les goed zien.

Kijk, dat blau-we jurk-je is nog van háár ge-weest. Het is nog mooi met die leu-ke steek-jes er op. Maar Ma-rij-ke kan het niet meer dra-gen. Ze is er he-le-maal uit-ge-groeid.

„Waar gaat de doos naar toe, mams?” vraagt ze.

„He-le-maal naar Duits-land, kind-je. Daar zijn kin-de-ren, die geen huis heb-ben en geen war-me klee-r-tjes zo-als jij.”

„Hoe komt dat?”

„Het zijn kin-de-ren van vluch-te-lin-gen. Die zijn in de oor-log uit hun land weg-ge-jaagd.”

„En waar wo-nen ze dan nú?”

„In een vluch-te-lin-gen-kamp. Va-der heeft wel eens zo'n kamp ge-zien, al-le-maal hou-ten huis-jes op een rij, net schuur-tjes. Het is er in de win-ter zo koud. En daar-om stu-ren wij lek-ke-re war-me din-gen. Het is een Kerst-ge-schenk, zie je. Als het straks Kerst-feest is, wor-den die ge-schen-ken uit-ge-deeld.”

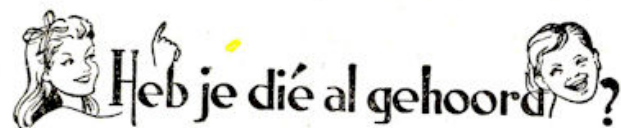
„Wie krijgt mijn blau-we jurk-je?”

„Dat weet ik niet. Ik denk, een lief meis-je, dat iets-je klei-ner is dan jij. Mis-schien heet ze El-la. Of Ro-sa of Gretl.”

„Zou dat klei-ne meis-je er blij mee zijn?”

„Vast wel, hoor. Die vluch-te-lin-gen-kin-de-ren zijn zo erg arm.”

„Heb-ben ze speel-goed?”

EEN SLIMME BOER

Een Ierse boer gaf zijn varken de ene dag veel en de andere dag weinig te eten.

Iemand die zijn boerderij bezocht vroeg hem waarom hij dat deed. „Wel,” antwoordde de boer „dan krijg ik flink doorregen spek. Evenveel vet als mager.”

„Ik denk van niet. Mis-schien wil jij wel iets van je speel-goed ge-ven, je hebt zó-veel. Dan pak-ken we dat er bij in de doos.”

Dàt is leuk! Ma-rij-ke gaat met-een maar naar haar speel-goed-kast-je om iets uit te zoe-ken.

De kast is prop-vol. Maar het is heel moei-lijk om iets te kie-zen. De mees-te din-gen wil Ma-rij-ke lie-ver niet mis-sen.

Mis-schien kan ze nog het bes-te een van haar pop-pen ge-ven. Ze heeft er tòch ze-ven!

Maar wèlke van de ze-ven? Na-tuur-lijk nièt de pop met de slaap-o-gen, die ze voor haar ver-jaar-dag heeft ge-kre-gen. De ne-ger-pop maar. Die is tòch niet zo mooi meer. Eén arm is een beet-je los. En er is een stuk-je van de neus.

Ma-rij-ke pakt de ne-ger-pop net-jes in. En het pak-je gaat bo-ven-op in de Kerst-doos.

„Zo is het goed,” zegt moe-der „de men-sen in het kamp moe-ten we-ten, dat wij aan hen ge-dacht heb-ben op het Kerst-feest. De He-re Je-zus is voor ons al-len ge-boren. En Hij wil, dat wij nu el-kaar zul-len lief-heb-ben.”

„Vindt de He-re Je-zus het fijn, dat wij een Kerst-doos stu-ren, mams?”

„Ja ze-ker, Hij is zo blij, of Hij-zelf een Kerst-ge-schenk van ons krijgt. Weet je, wat Hij ge-zegd heeft? Al-les wat jul-lie doen om an-de-ren blij te ma-ken, dat doen jul-lie ei-gen-lijk voor Mij. Als je een an-der iets geeft, dan geef je het ei-gen-lijk aan Mij.”

Ma-rij-ke vraagt niet ver-der. Ze heeft het heel goed be-gre-pen. En de he-le dag moet ze er tel-kens aan den-ken. Zou de He-re Je-zus we-ten dat ze de le-lijk-ste pop in de Kerst-doos heeft ge-stopt?

Wat is Ma-rij-ke toch stil, denkt moe-der. En wat eet ze wei-nig. Mis-schien is ze een beet-je ver-kou-den. Ze moet maar vroeg naar bed.

Moe-der stopt Ma-rij-ke on-der de wol.

Maar Ma-rij-ke kan niet sla-pen. Ze keert zich om en om. En ze denkt al-door aan de ne-ger-pop met één arm en een stuk uit haar neus.

Had ze toch maar niet de al-ler-le-lijk-ste pop voor de vluch-te-lin-gen ge-ge-ven. Had ze maar...

Moe-der zit rus-tig in de huis-ka-mer te naai-en. Daar gaat op-eens de deur o-pen. Wie komt er bin-nen? Ma-rij-ke! Zo-maar op haar blo-te voe-ten. En met de pop met de slaap-o-gen on-der haar arm ge-klemd.

„Maar kind-je toch...”

„Mams, is de Kerst-doos al weg?”

„De Kerst-doos? Nee, nog niet. Die brengt va-der mor-gen zelf e-ven weg. Van-daag had hij nog geen tijd. Waar-om vraag je dat zo?”

„Ik wou... ik wou nog iets rui-len. Ik wou lie-ver een an-de-re pop aan de vluch-te-lin-gen ge-ven.”

Moe-der be-grijpt het met-een. Ze gaat de Kerst-
doos ha-len.

„Maar kind-je, zou je nu wel de-ze pop ge-ven? De
ál-ler-mooi-ste, die je hebt?”

Moe-der neemt de pop met de slaap-o-gen in de
hand. Lang-zaam buigt ze de pop ach-ter-o-ver.
En kijk, daar val-len de pop-pen-o-gen al dicht.

„Zou je de-ze pop wel ge-ven?”

Ma-rij-ke knikt.

Ze fluis-tert: „Ik wil de móói-ste ge-ven.”

Dan vraagt moe-der niets meer. Ze helpt Ma-rij-ke
de pop in-pak-ken. Ei-gen-lijk is moe-der een beet-
je bang, dat Ma-rij-ke er spijt van zal krij-gen.

Maar Ma-rij-ke krijgt geen spijt. Als het Kerst-feest
wordt, voelt ze zich zo blij, zo blij... Zo'n mooi
Kerst-feest heeft ze nog nóóit ge-had...

En heel ver weg, in een vluch-te-lin-gen-kamp in
Duits-land, wordt óók Kerst-feest gevierd.

Het is koud. De wind blaast door de kie-ren van de
hou-ten huis-jes. Maar er wor-den tóch Kerst-lie-
de-ren ge-zon-gen bij een klein glan-zend Kerst-
boom-pje. En er wr-den Kerst-ge-schen-ken uit-
ge-deeld, ge-stuurd door vrien-den in Hol-land.

De pop met de slaap-o-gen is voor de klei-ne Er-na.
Ze durft de pop haast niet aan-pak-ken. Zó-iets
moois heeft ze nog nooit ge-zien. Is die prach-ti-ge
pop heus voor háár?

De moe-der van Er-na heeft tra-nen in haar o-gen.
Ze is zo blij, dat er ver weg men-sen aan hen ge-
dacht heb-ben op het Kerst-feest. Ze is zo dank-
baar voor de kleer-tjes en de wol en de melk.

Er-na en haar moe-der zin-gen eer-bie-dig de Kerst-
lie-de-ren mee.

En Er-na wiegt de pop met de slaap-o-gen zacht-jes
heen en weer als een klein moe-der-tje.

Over de tollenaar in de boom

★

Zacheüs wilde Jezus zien,
maar hij was klein van stuk.
Toen zag hij 'n wilde vijgeboom
en daar had hij geluk.

Zacheüs was een vent van niks;
dat vond de hele stad.
Omdat hij zich met huid en haar
aan 't geld verkwanseld had.

Vlakkbij de wilde vijgeboom
hield Jezus plots'ling stil;
Hij keek Zacheüs vriend'lijk aan
en stelde voor: Ik wil

vandaag uw gast zijn — Hard en fel
bespotten hem 't publiek;
maar in Zacheüs' oren klonk
dat voorstel als muziek:

Hij werd door iedereen veracht
en nu, daar op die tak,
ontdekte hem de Man, van Wie
geheel Judea sprak.

En 's avonds, na de maaltijd, was
het voor Zacheüs feest,
omdat de Heer, die hij wou zien,
bij hem was thuis geweest.

En menigeen in Jericho
begreep het later pas,
waarom Zacheüs na die dag
totaal veranderd was.

P. DE VRIES